

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1448/2026
24.06.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јанко Шерфезе, адвокат из ..., против туженог АД "Ревност" Нови Сад, чији је пуномоћник Иван Јенецков, адвокат из ..., ради исплате отпремнине, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1058/25 од 19.02.2026. године, у седници одржаној 24.06.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1058/25 од 19.02.2026. године, у преиначујућем делу и у делу одлуке о трошковима парничног поступка, тако што **СЕ ОДБИЈА**, као неоснована, жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Зрењанину П1 101/2024 од 17.04.2025. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом накнади трошкове ревизијског поступка од 100.736,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 101/2024 од 17.04.2025. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд туженог обавезе да му исплати неисплаћену отпремнину за одлазак у пензију у износу од 201.874,00 динара, са законском затезном каматом од 07.10.2022. године до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 74.418,00 динара.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж1 1058/25 од 19.02.2026. године, ставом првим изреке, жалбу туженог одбио, а жалбу тужиоца делимично усвојио и делимично преиначио пресуду Основног суда у Зрењанину П1 101/2024 од 17.04.2025. године, тако што је обавезан тужени да тужиоцу исплати по основу неисплаћене отпремнине за одлазак у пензију износ од 146.228,00 динара, са затезном каматом од 07.10.2022. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о

трошковима парничног поступка садржано у пресуди, тако што је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка и обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 85.929,12 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, у преосталом делу жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда, у преосталом, одбијајућем делу потврђена. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 32.164,56 динара. Ставом петим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против преиначујућег дела правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао правноснажну пресуду, у побијаном делу, у смислу одредбе члана 408., у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), и одредбе члана 92. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 10/23), па је утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на неку другу битну повреду прописану одредбом члана 407. став 2. тачка 3. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог радио на пословима ... по основу више закључених уговора о раду на одређено време, са припадајућим анексима. Уговором о раду, закљученим између парничних странака 31.12.2020. године, тужилац је код туженог радни однос на одређено време засновао због повећаног обима посла, почев од 01.01.2021. године, најдуже до 31.03.2021. године, ступањем на рад 01.01.2021. године. Анексом 5. Уговора о раду бр. ... од 31.12.2020. године, закљученим између парничних странака, измењена је тачка 6. Уговора о раду тако да гласи да запослени заснива радни однос на одређено време због повећаног обима посла, почев од 01.06.2022. године, а најдуже до 30.09.2022. године. Након истека периода из анекса 5. Уговора о раду бр. ... од 31.12.2020. године, тужиоцу је престао радни однос код туженог, а тужени га је одјавио са обавезног социјалног осигурања са датумом 30.09.2022. године. У периоду од 01.10.2022. године до 13.10.2022. године, тужилац није радио код туженог. Тужилац је рођен ...1957. године, а пензионисан је ...2022. године, када је напунио 65 година живота. Између парничних странака је 13.10.2022. године закључен уговор о раду бр. ..., којим је предвиђено да тужилац, као запослени, има III степен стручне спреме и по занимању је пензионер, ..., те да заснива радни однос на одређено време код туженог због повећаног обима посла, почев од 14.10.2022. године, а најдуже до 30.11.2022. године, за обављање послова Колективним уговором туженог од 31.07.2020. године, у одредби члана 83. став 1. тачка 1. предвиђено је да је послодавац дужан да запосленом исплати отпремнину при одласку у пензију у висини две просечне зараде у моменту исплате у Републици Србији, према последњем објављеном податку републичког органа за послове статистике. Последњи објављени податак о просечној заради у Републици Србији у односу на 07.10.2022. године (датум пензионисања тужиоца) је податак о просечној заради за јул 2022. године, објављен у "Службеном гласнику РС", бр. 110/2022 од

30.09.2022. године, према коме просечна зарада за јул 2022. године износи 100.937,00 динара бруто, односно 73.114,00 динара нето.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је тужбени захтев тужиоца одбио, применом одредбе члана 119. став 1. тачка 1. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/2005 са изменама и допунама), налазећи да је услов за исплату отпремнине тај да је у моменту одласка у пензију запослени у радном односу код послодавца, што овде није случај. На основу утврђеног чињеничног стања, тужилац у моменту одласка у старосну пензију 07.10.2022. године није био у радном односу код туженог, па не постоји основ за исплату отпремнине тужиоцу за одлазак у пензију од стране туженог, јер нема уговора о раду, односно његовог анекса из ког би произлазило да је тужилац био у радном односу код туженог у моменту одласка у пензију, нити постоји одговарајућа судска одлука о преображају радног односа тужиоца из радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време.

Другостепени суд је, делимичним преиначењем првостепене пресуде, туженог обавезао да тужиоцу исплати нето износ две просечне зараде у моменту исплате у Републици Србији према последњем објављеном податку републичког органа за послове статистике од 146.228,00 динара, позивајући се на одредбу члана 37. став 1. Закона о раду и начело забране злоупотребе права прописано одредбом члана 13. Закона о облигационим односима. По оцени другостепеног суда, тужени је прекинуо радни однос тужиоцу у циљу избегавања исплате отпремнине за одлазак у пензију, јер је очигледно да за његовим радом није престала потреба, с обзиром да је, између парничних странака, закључен нови уговор о раду на одређено време након 13 дана прекида, за обављање истих послова које је тужилац претходно обављао. При одлучивању, другостепени суд је имао у виду чињеницу да од дана истицања уговора о раду тужиоца, односно 30.09.2022. године, па све до закључења наредног уговора о раду, 13.10.2022. године, није протекао рок од 30 дана, па је, по мишљењу тог суда, тужилац, у време стицања права на старосну пензију био у радном односу код туженог, јер се период краћи од 30 дана не сматра прекидом рада у смислу одредбе члана 37. став 3. Закона о раду.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је, преиначењем првостепене пресуде, погрешно применио материјално право.

Предмет овог спора није преображај радног односа тужиоца из радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, већ исплата отпремнине због одласка у пензију у смислу одредбе члана 83. став 1. тачка 1. Колективног уговора туженог од 31.07.2020. године, и одредбе члана 119. став 1. тачка 1. Закона о раду.

Одредбом члана 119. став 1. тачка 1. Закона о раду, прописано је да је послодавац дужан да исплати, у складу са општим актом, запосленом отпремнину при одласку у пензију, најмање у висини од две просечне зараде, док је ставом 3. истог члана закона, прописано да се под просечном зарадом из става 1. тачка 1. овог члана сматра просечна зарада у Републици Србији, према последњем објављеном податку републичког органа надлежног за статистику.

Услов за настанак обавезе послодавца да запосленом исплати отпремнину је да је запослени у радном односу код тог послодавца. Отпремнину, на основу горе

наведене одредбе Закона о раду, при одласку у пензију дужан је да исплати послодавац код ког запосленом престаје радни однос због испуњења услова за остваривање права на пензију, без обзира да ли је у питању старосна, инвалидска или породична пензија, а право на исплату и висина отпремнине не зависе од времена које је запослени провео код послодавца који му исплаћује отпремнину. Исплата отпремнине представља један од законом утврђених облика правне заштите запослених у случају престанка радног односа.

У конкретном случају, тужиоцу је радни однос, заснован код туженог на одређено време, престао истеком времена на које је заснован, 30.09.2022. године, односно радни однос му није престао због испуњења услова за остваривање права на пензију. Право на пензију тужилац је остварио ...2022. године, када није био у радном односу код туженог. Због тога тужени није дужан да тужиоцу исплати отпремнину због одласка у пензију, у смислу одредбе члана 119. став 1. тачка 1. Закона о раду, како је правилно закључио првостепени суд. Није дошло до преображаја радног односа тужиоца из радног односа у одређено време у радни однос на неодређено време, па је другостепени суд погрешно применио одредбу члана 37. став 3. Закона о раду, јер се рок од 30 дана прописан том одредбом Закона, не примењује на овај случај.

Правилна је одлука првостепеног суда о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредби чланова 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку, имајући у виду његов исход.

На основу одредбе члана 416. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Тужини је успео у поступку по ревизији па му припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка. Трошкови признати туженом обухватају његове издатке на име ангажовања пуномоћника, адвоката, за састав ревизије од 30.000,00 динара, применом важеће Адвокатске тарифе и за судске таксе на ревизију од 27.849,00 динара и одлуку по ревизији од 42.887,00 динара, применом важеће Таксене тарифе.

На основу одредбе члана 165. став 2., у вези члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**